

Nenápadný mazlíček

Pozdrav:

Milí přátelé, vítám Vás u poslechu těchto bohoslužeb ve čtvrtou postní neděli slovy apoštolskými: „Milost našeho Pána Ježíše Krista, láska Boží a přítomnost Ducha svatého se všemi námi. Amen“

Introit: (Žalm 90, 11-15)

11 Kdo zná sílu tvého hněvu, tvou prchlivost, jak by se tě nebál?

12 Nauč nás počítat naše dny, ať získáme moudrost srdce.

13 Vrať se, Hospodine! Ještě dlouho se chceš hněvat? Měj se svými služebníky soucit,

14 nasyť nás svým milosrdenstvím hned ráno a po všechny své dny se budeme radovat a plesat.

15 Tolik radosti nám dopřej, kolik bylo dnů, v nichž jsi nás pokořoval, a let, v nichž se nám zle vedlo.

Modlitba:

Hospodine, Bože silný a věrný, Otče dokonalý v lásce. Vzdáváme ti chválu a díky za tvé milosrdenství, které jsi nám prokázal v Pánu Ježíši Kristu. Jeho oběť nás s tebou smířila. Dokořán nám otevřela tvůj dům a prostřela bohatě stůl jako milovaným dětem. Tak před tebou i v této chvíli stojíme každý sám, zaraženi tvou dobrotou a štěrností i v časech zlých. Nežádáš od nás nic, jen abychom v radosti, za tvou spásu děkovali, navzájem si ji přáli. Vyznáváme, že to i my těžko chápeme a hledáme jinou spásu: hledáme pohodlí života, viditelné bezpečí, toužíme po panování a cti. Jsme pyšní, samospravedliví, nemilosrdní. Nečistota srdce nám zakrývá Boží tvář. Přemáhá nás strach z lidí, strach o sebe. Očisti nás od našeho starání a modlářského bažení. Ukaž nám úzkou, požehnanou cestu následování našeho Pána; uveď nás na ni a zachovej nás na ní až do konce. Prosíme tě o milost, abychom se na této cestě setkávali s Kristem. Prosíme, abychom v tom všem byli upevněni a posilněni i službou této neděle. Amen.

Píseň: EZ 98 - Zpívejte Pánu nové písně

1. Zpívejte Pánu nové písně, vždyť divné věci učinil, svou pravici nás vyňal z tísně, svým svatým ramenem nás kryl. Pán v nekonečné laskavosti své spásy známost zjevuje a ve své věčné spravednosti všem národům se zjevuje.
2. Pán na svou milost pamatuje, nám kdysi hojně slíbenou, a pravdu svou vždy naplňuje, tu Izraeli zjevenou. Hle, jak náš Bůh nás věrně řídí svým slovem času každého, tak všechny kraje světa vidí spasení Boha našeho.
3. Kdo bydlíte na zemi celé, hlas Pánu ke cti vydejte, a přineste mu díky vřelé i žalmy jemu zpívejte. Nuž slavte Pána v plesu stálém citarou, harfou, troubami, před Hospodinem, slavným Králem, hlas vydávejte s chválami.
4. Zvuč, moře i se všemi tvory, a lidé země zpívejte. Těž i vy prozpěvujte, hory, a všechny řeky plesejte. Před Pánem zvučte, neboť přijde, by soudil svět v spravednosti, svou pravdu zemi zjevit vyjde a lidem soudy v svatosti.

Kázání: (Lk 12, 13-15)

Slova Písma svatého, nad kterými se budeme dnes zamýšlet, jsou zapsaná v evangeliu podle Lukáše ve 12 kap., od 13-15 verše. Tam čteme:

13 Někdo ze zástupu ho požádal: „Mistře, domluv mému bratru, ať se rozdělí se mnou o dědictví.“

14 Ježíš mu odpověděl: „Človče, kdo mne ustanovil nad vámi soudcem nebo rozhodčím?“

15 „Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.“

Milí bratři, milé sestry, milí posluchači,

toto podobenství popisuje člověka, který zakládá svoji jistotu na hromadění majetku. Je to opak učedníka, jehož jistota je v lásce Boha. **Zajištění se** - hraje v našem životě velmi podstatnou roli. Ať vědomě nebo podvědomě se všichni zajišťujeme. Děláme to nejen kvůli sobě, ale také kvůli našim dětem. Patří to k zodpovědnému způsobu života. Jenže možná známe lidi, kteří to nedělají. Jako třeba bezdomovci, kteří žijí ze dne na den. Neplánují budoucnost, nespoří peníze, nezajišťují se před nepřízní počasí, nemocemi, hladem.

Vzniká tady problém, s kterým přichází nějaká nejmenovaná osoba a dává Ježíši příležitost poučit zástup, své učedníky, ale i nás dnes, kteří se stáváme obětmi stejného zla. Pán Ježíš klade náš přirozený **zvyk zajišťovat se** pod drobnohled a zkoumá ho. Není to buď anebo. Buď plánovat, nebo neplánovat. Buď mít střechu nad hlavou, nebo jí nemít. Lehce sklouzneme k podobným extrémům. Když nám někdo chce, mluví do života, lehce s ním dokážeme zamést slovy: „*nechtěj, abych žil nezodpovědně!*“

Pán Ježíš nám vidí, jak se říká „až do žaludku“. Když ho žádá někdo ze zástupu, aby domluvil jeho bratrovi ve věci dědictví, Pán Ježíš neřeší obecnou teorii, jak dělit dědictví. Pán Ježíš nevezme tehdejší občanský zákoník a necituje paragrafy. Pán Ježíš nevysvětluje zvykové právo. To od Něj asi ten člověk čekal.

Nějaký hluboký vhled do právní problematiky ve věci dědictví. Anebo třeba jen lidskou domluvu zařátému bratru, který chce všechno shrábnout pro sebe. Pravděpodobně něco takového chtěl od Ježíše ten pan „někdo“ ze zástupu. Není divu. Ježíš z Nazareta **měl respekt**.

Uzdravil mnoho nemocných, potěšil mnoho zarmocněných a poradil mnoha bezradným. Tak proč ne třeba s dědictvím. Na prosbě člověka ze zástupu nebylo nic špatného. Nežádal o nic, co by vybočovalo z řady dobrých skutků, které Ježíš konal. A přece Ježíš odmítl. Dokonce s určitou dávkou razance: „**Člověče...**“

Tak začínáme, když nás někdo naštvě. Žádost pohnula i s Božím Synem. A proč vlastně? Protože on vždy viděl a vidí k **motivům našich proseb**. Proto jich také tak veliké množství nevyslychá. Naše prosby jako takové, jsou někdy sobecké, ale ten, kdo vidí k jejich motivům, je posuzuje jinak, než ten, kdo slyší jen jejich nahlas znějící podobu.

Co Ježíš v žádosti slyšel? To poznáváme v jeho druhé větě. Obracejí se k zástupu a komentuje situaci slovy: „*Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.*“ On v žádosti rozpoznal chamtivost. On má na chamtivost jiná měřítká.

Jaká asi měřítká na chamtivost může mít ten, který všechno rozdal? Ten, který stvořil svět se vši nádherou ne pro sebe, ale pro člověka. Ten, který dal to nejdražší, co měl druhému. Jaká má asi měřítká na chamtivost Bůh? Ten, který světu dal svého Syna, aby byl umučen a zabit! Syna jediného, jednorozeného, nejdražšího!

A tak „ten někdo“ zvolil sice dobrá slova, ale nesprávnou osobu. Ježíše Krista, který nebude řešit naše soudní pře. Nebude se nás zastávat proti těm, kteří nám chtějí něco vzít. Bude nás jednou soudit podle Božích zákonů, ne podle našich paragrafů. Vždyť naše lidské právo je z jeho pohledu jen špinavá soutěž na téma (a snad se těch pět právníků ve sboru na čele s manželkou neurazí), ale zní mi to, jako: „*kdo z koho*“.

Naše modlitby bude vyslychat, mnohem častěji když budeme prosit za věci **Jeho království** a podle jeho práva. On říká: „*Hleďte nejprve Boží království a Jeho spravedlnost.*“ Uvědomme si, většina našich proseb se týká věcí, o nichž si myslíme, že na ně máme právo. Ale právě proto je Bůh nevyslychá. Ani když prosíme v Ježíšově jménu. Vždyť to je skoro urážka prosit za pozemské výhody pro sebe ve jménu toho, který se všech výhod zřekl. Právem se i na nás Ježíš zlobí, když ho v modlitbách o tento tzv. „*oprávněný nárok*“ prosíme. A stejně tak se rozkřikne i ap. Pavel na korintské, slovy: „*Proč raději netrpíte křivdu? Proč raději nenesete škodu? Bratr se soudí s bratrem, a to před nevěřícími! Již to je vaše prohra, že se vůbec mezi sebou soudíte.*“ (1Korintským 6, 6-7)

Co tedy máme každý osobně dělat s tím, co Ježíš uviděl v srdci „někoho“. S chamtivostí? Byla tam. Možná malá. Menší než u jeho bratra. Ale byla. Proto mu nepomohl. Pán Ježíš říká: „*Mějte se před ní na pozoru!*“ Ale vnímáme ji vůbec? Zaslepeni svými oprávněnými nároky a rozhořčení drzostí druhých nevidíme chamtivost svou vlastní. Chamtivost druhých je vždy větší než ta naše a proto tu vlastní vůbec neregistrujeme. Mít se před ní na pozoru, to znamená kontrolovat si ji. Hlídat, být na stráži, sledovat, pozorně zpytovat své vlastní motivy. Vždyť její variace ve společnosti už téměř neregistrujeme. Nic jiného, než chamtivost! Kdo má dost, chce ještě víc. A čím víc má, tím ještě víc chce.

Co Ježíš svými slovy myslí. Slovy: „*Mějte se na pozoru před každou chamtivostí, neboť i když člověk má nadbytek, není jeho život zajištěn tím, co má.*“

Na vratech domů a zahrad jsou cedulky: Pozor zlý pes! Na některých chemikáliích je nápis: Pozor jed! V ZOO je u tygří klece nápis: Nepřibližujte se k mřížím. My lidé víme, co je to „*mít se na pozoru*“.

Znamená to zvýšit pozornost. Zarazit se v chůzi. Nakládat s danou věcí opatrně. Jak pak zacházet s chamtivostí? Ne tak, že ji porovnáváme s obecně platnými zemskými zákony, či chamtivostí druhých. Ale zacházet s ní podobně, jako s nebezpečnými látkami! Být opatrný. Být si vědom, že může ublížit. Vědět, že snadno zabije.

Máme ji zkoumat **tváří v tvář Tomu**, který dal všechno, co měl, aby nás zachránil. Tváří v tvář Nejvyššímu. Jeho cesta je cestou ponížení se. Cestou na oslátku. Cestou sebezapření. On řekl: „*Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný. Kdo mně chce sloužit, ať mě následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.*“ (Jan 12, 25-26)

Chamtivost je v počátcích velmi **nenápadný mazlíček**. Nepostřehneme, jak je nebezpečný. Proto se před ní mějme na pozoru. Ne až před tou velkou, zlou a viditelnou, ale před každou. I před tou docela maličkou. I před tou lehce obhajitelnou. I před tou, která v porovnání s chamtivostí druhých je úplný skrček. Před každou! Každá totiž roste, sílí a je nebezpečná. „Život člověka není zajištěn tím, co má, i když má nadbytek“.

Náš problém je v tom, že jsme zahlcení všemožnými nabídkami, věcmi, pojmy a správou toho všeho kolem nás. Možná jsme Pána Ježíše Krista už ztratili.

Proto zvyšme své modlitební úsilí a naučme se říkat slůvka „ne, nechci, nemám o to zájem, stačí mi to málo, co mám, nemusím mít všechno.“

Jen tak budeme moci zaměřit svůj zájem na věci vsutku důležitější a podstatnější. Amen.

Píseň: EZ 176 - Někdo mě vede za ruku

1. *Někdo mě vede za ruku, když bojím se jít tmou. To je ten, který o mně ví, který je na mně laskavý, je stále nade mnou.*
2. *Někdo mi dává denní chléb, že nemusím mít hlad. To je ten, který o mně ví, který je na mně laskavý a chce mi pomáhat.*
3. *Někdo mi dává sílu též, když už jsem unaven. To je ten, který o mně ví, který je na mně laskavý, ať je noc nebo den.*
4. *Někdo mě vede za ruku, proto se nechci bát. To je ten, který o mně ví, můj dobrý Pán Bůh laskavý, který mě má tak rád.*

Přímluvná modlitba:

Pane, modlíme se za všechny naše starosti, za starosti tohoto světa, za bolesti mnoha lidí.

Ve svém nitru, ve svých srdcích Tě chceme prosit za:

- trápení lidí, kteří mají různé choroby, především bojují s virem, který ničí lidské životy
- lidí, kteří přišli o své blízké a podlehlí nemocem, především v Itálii, kde vymírá celá jedna generace
- prosíme, vezmi to pod svou ochranu a kontrolu, jako lidi mnoho pokazíme, ale v naději se obracíme k Tobě o záchranu a pomoc
- prosíme za lidi samotné, odkázané na karanténu, bez vycházek, dej se jim poznávat ve svých komůrkách, potěšuj jich svým Slovem
- prosíme za lidi, kteří nikoho nemají, nemají, kdo by jim pomohl, najdi řešení a pošli, koho uznáš za vhodné
- prosíme, abychom si uvědomovali, že naše majetky nás nespasí, že naším bohatstvím si Ty, Bože, který si se nám dal poznat
- prosíme za naše město, aby lidi v něm byli ohleduplní k jiným, abychom si byli navzájem oporou
- dej ať nezapomínáme na Tebe, na Tvé Slovo a Tvou milost. Amen

A společně voláme...

Otče náš, který jsi v nebesích, posvěť se jméno Tvé. Přijď království Tvé. Buď vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům. A neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Neboť Tvé je království i moc i sláva na věky. Amen.

Posláni: (1. Janův 2, 15-17)

15 Nemilujte svět ani to, co je ve světě. Miluje-li kdo svět, láska Otcova v něm není.

16 Neboť všechno, co je ve světě, po čem dychtí člověk a co chtějí jeho oči a na čem si v životě zakládá, není z Otce, ale ze světa.

17 A svět pomíjí i jeho chtivost; kdo však činí vůli Boží, zůstává na věky.

Požehnání: (Jan 14, 27)

Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.

Ať se srdce vaše nechvěje a neděsí!

Píseň: EZ 485 - Král věčný nás požehnej

1. Král věčný nás požehnej požehnáním svatým a všechno nám dobré dej, chudým i bohatým; račiž nás naplniti svou svatou milostí, potom k tobě přijíti do věčné radosti!
2. Amen, to požehnání Přijdiž na nás všechny, abychom po skonání Vešli v ráj nebeský A tam s anjelskou říší Boha také ctíli; Dejž nám to, ó Ježíši, Spasiteli milý.